

Posudek vedoucího diplomové práce

Autor: Jan Goppold

Název práce: Analýza specifik a intenzity sociálních protivládních nepokojů ve Venezuele v roce 2014

Diplomová práce Jana Goppolda zpracovává téma protivládních venezuelských protestů z roku 2014, což byla nejkrvavější vlna protestů proti chavistickému režimu. Cílem autora je pokusit se o vysvětlení determinant regionální variace v intenzitě těchto protestů a o zmapování mechanismů, které k nim vedly. („Cílem této diplomové práce je specifikace mechanismů, které vedly k vypuknutí nepokojů v konkrétních regionech, kde míra násilí byla nejvyšší, v závislosti na čase a místě, a také vyhodnocení intenzity kolektivního násilí.“ – s. 13). V práci se často objevují hovorové výrazy, které nepatří do odborného textu (např. „Madurova vláda má ovšem spoustu „ale“.“ - s. 12). V práci je řada sekundárních citací (např. s. 39), což nenaznačuje, že by autor pracoval přímo s citovanou literaturou. I počet odborných textů, o které se autor opírá, je spíše podprůměrný vzhledem k tématu.

Struktura práce je problematická. Úvod sice obsahuje většinu hlavních náležitostí (chvályhodné je např. stanovení testovaných hypotéz), avšak téměř nijak není ukotven ve stávající literatuře. Je obtížné hodnotit přínos takového výzkumu, který se explicitně nevztahuje k dosavadnímu stavu poznání. Čtenáře k tématu protestů z roku 2014 nepřivede ani první část první kapitoly, která shrnuje historický vývoj Venezuely. Stále chybí explicitní teoretický rámec, ke kterému se autor začíná odhodlávat až na s. 25. Zde jsou v jednotlivých stručných podkapitolách shrnuty argumenty ohledně působení několika málo proměnných na vznik protestů z roku 2014. Samotná teoretická východiska jsou zmíněna až ve druhé kapitole. Zde se však autor věnuje téměř výhradně popisu koncepce Ch. Tillyho. Je škoda, že kolektivní násilí a politické protesty nespojil i s jinými teoretickými přístupy. Na druhou stranu, druhá část kapitoly konečně přináší zajímavý kontextuální vhled do problematiky venezuelských protestů již samotnou typologizací druhů protestů.

Velmi silnou částí práce je až třetí kapitola, která vysvětluje protesty z roku 2014. Mimo jiné autor velmi účelně dohledal a zpracoval informace o všech 41 obětech protestů. Především však vypracoval analýzu, kde pomocí logistické regrese vysvětloval politické a sociodemografické determinanty přítomnosti protestů. Je škoda, že s podobnou precizností

nebyla analyzována i intenzita protestů (regrese je zaměřena pouze na dichotomickou proměnnou, zda se protest v okrese uskutečnil nebo nikoliv). Stejně tak je i zklamáním, že se autor nepokusil svá kvantitativní zjištění interpretovat v světle kvalitativních důkazů. Během svého studijního pobytu přitom uskutečnil rozhovory, které však zůstávají v práci nevyužity.

I přes výše zmíněné nedostatky má diplomová práce Jana Goppolda potenciál přispět k odborné diskusi ohledně událostí z roku 2014, které mají formativní dopad na následný charakter venezuelské politiky. Autor v práci prokázal schopnost provést samostatný výzkum s použitím pokročilé analytické metody.

Práci *doporučuji* k obhajobě.

Mgr. Karel Kouba, M.A., Ph.D.

Hradec Králové, 17. 1. 2016